

Małgorzata Żurecka

do mnie

biegniesz
idziesz
jesteś

to tylko bicie
mojego serca

Będzie mi

Co mi jest?
Starość mi jest
boli uwiera
nie daje spać.

Co mi było?
Młodość mi była
kochała drżała
wolności miała znak

Co będzie mi?
Ziemia mi będzie
i Wieczność

***

chodziłam uliczkami Rzeszowa
w ich zapachu
nie szukałam wspomnień
nie szukałam numeru domu
ani moich okien

one od lat są
we mnie
i nie zginą
choćby nie przetrwał
kamień na kamieniu

nowy czas
maluje nowe ulice
nowe domy
nowe okna

na mnie czas

Maki nad Wisłokiem

czerwone maki nad rzeszowskim
Wisłokiem w zieleni łąki
przypominały tamte w Argenteuil
z obrazu Moneta

rwiała zachłannie w bukiet
kwiat do kwiatu
rumiana od zakochania

zwiędły szybko
w szklanym flakonie

pierwsza miłość

wróc do mnie

ciepły deszcz
zdjął z pól mrozem
wykrochmalone poszewki

blade źdźbła pragną
słońca słodczy

wróc do mnie kochany
tak niewiele nam potrzeba

łyk czystej wody
powietrza świeżego
strawy co pachnie domem
kwiatów co dziko rosną
przyjaciół mądrych

mówisz
to niemożliwe...

woda to nie woda
powietrze smogiem
strawa trucizną
kwiaty sztucznie kwitną
z prawdziwych przyjaciół

pies
kot

Andrzej Szypuła

Muzyk, dyrygent, publicysta, redaktor pisma muzyczno-literackiego „Kamerton”, prezes Rzeszowskiego Towarzystwa Muzycznego i Towarzystwa im. Zygmunta Mycielskiego w Wiśniowej, wydał dziewięć tomików wierszy, w tym najnowszy *Koniec lata* (2023).

SIÓDME NIEBO

Było to w 1970 roku w Szczecinie, do którego przyjechałem początkiem mroźnego stycznia, by związać się z nim na 20 lat – muzycznie, rodzinie, radośnie... Młodość! Z moją przyszłą

żoną Zofią zaczytywaliśmy się wtedy w Gałczyńskim. To ona podarowała mi tom jego poezji pt. *Siódme niebo*, wydany w Czytelniku w tymże roku.

Poeta mieszkał w Szczecinie w latach 1948–1949. Wtedy powstały nastrojowe wiersze o tym mieście, m.in. *Wiosna w Szczecinie*. To on był założycielem słynnego do dziś Klubu 13 Muz. W Książnicy Pomorskiej znajduje się Gabinet Pamięci artysty, pełen pamiątek ofiarowanych przez jego żonę Natalię, która była obecna na otwarciu w 1973 roku, córkę Kirę i słynną pianistkę zaprzyjaźnioną z Gałczyńskimi Barbarę Hesse-Bukowską. W gabinecie, pięknie urządzonym, znajduje się także wypożyczalnia muzyczna, z której korzystałem nieraz, podziwiając mozaikę znaną z poezji Konstantego *Zaczarowana dorożka*, dzieło szczecińskiego artysty Henryka Boehlkego, zastanawiając się nad losem poety przed jego portretem autorstwa Władysława Kołodzińskiego.

Mój wiersz *Powiedz mi* jest echem *Rozmowy lirycznej* Konstantego, którą napisał w niemieckim obozie jenieckim w Altengrabow w 1943 roku. *Noc majowa* to trójgłos poetycki – pierwszą zwrotkę napisał Konstanty, drugą – Władysław Broniewski, trzecią – ja... Odważyłem się. Młodość przychodzi z wiekiem, jak śpiewa Leonard Cohen. I wreszcie trzeci wiersz *tam*, to reminiscencje z moich cudownych, młodych, szczecińskich lat... W tym wierszu odzywa się jeden z najpiękniejszych wierszy Konstantego pt. *Dzika róża*, którego fragment cytuję w ostatnich dwóch zwrotkach.

Powiedz mi

Powiedz mi, jak mnie kochasz,
bo do tej pory nie wiem.
Czy może jak słońce w lecie,
czy może jak gwiazdy na niebie?

Czy wiesz już o moich cierpieniach,
gdy ciebie tu przy mnie nie ma?
Mógłbym ci o tym napisać
całkiem opasły poemat.

Więc proszę, przyjdź choćby dzisiaj,
mam tyle chabrów dla ciebie
i srebrny księżyc wysoko –
będziemy jak w siódmym niebie.

Noc majowa

Ty przychodzisz jak noc majowa,
biała noc uśpiona w jaśminie,
i jaśminem pachną twoje słowa
i księżycem sen srebrny płynie.

Płyniesz cicha przez nocę bezsenne,
cichą nocą tak liście szeleszczą,
szepczesz sny, szepczesz słowa tajemne,
w słowach cichych skąpana jak w deszczu.

Jeszcze widzę twój uśmiech z oddali,
moich tęsknot życzenia daremne,
w zapomnianych kwiatach melancholii
srebrny sen pozostanie już we mnie.

tam

tam
gdzie nocę z Gałczyńskim
uślane gwiazdami

sen
niewyspany
oddechem poranka

liść
poruszony
szmerem sitowia

oczy
zasnute mgłą
zamyślenia

ciche
drżenie słów
oczekiwaniem

stoję
w zadumie
poety

dzika róża
słyszysz
mój krok

idę
twój zakochany
wiatr

Tadeusz Wojnar

Obudził mnie dym

1
rozbiegana po kartce
kredka dziecka
namalowała niebo
a na nim słońce
niebo
jak oczy matki
mamo
skąd tyle błękitu
w twoich oczach

2
niebo
od krwi
zardzewiało
w ogniu
spłonął
rysunek dziecka
zasnąłem
pod starą gruszą
obok mnie
czarne belki
zgliszcza
po naszym domu

3
i obudził mnie
dym
czarny
z kominów
wprost
do granatowego
nieba
nie uniosłem już
wyżej
powiek
mamo
skąd tyle czerni
w twoich oczach

Modus faciendi

Ars est celare artem

aby napisać wiersz
wystarczy ołówek
i kawałek czystej
kartki papieru

aby przeczytać wiersz
trzeba posiąść
sztukę sylabizowania

aby zrozumieć wiersz
musi się zdobyć
mądrość siedmiu ksiąg

Debiutował jako poeta w 1969 roku w miesięczniku studenckim „Prometej” w Rzeszowie. Był dziennikarzem w tygodniku „Podkarpacie” w Krośnie i tamże do 1993 roku sekretarzem redakcji. Wiersze drukował m.in. w prasie regionalnej i almanachach. Jest autorem zeszytu poetyckiego *Kielich twych rąk* oraz tomiku *Cztery pory wiersza* (2023). Ma w dorobku literackim także opowiadania, teksty piosenek oraz fraszki. Mieszka w Korczynie.

Mieczysław A. Łyp

Poeta, krytyk literacki, edytor, fotografik, promotor kultury i sztuki Podkarpacia, redaguje rocznik „Krajobrazy”, b. prezes rzeszowskiego oddziału Związku Literatów Polskich. Autor kilkunastu książek poetyckich. Laureat Złotego Pióra (1992, 2010) i wielu ogólnopolskich konkursów poetyckich.

Złote lipce

W Radomsku
dni wokół lip
jak ramy drogocennych obrazów
zawsze były złote
lipce – zawsze upalne
a świty
zawsze toczyły się
jak kule słoneczne

Poranek
obrasła zapachem kwiatów lipy
– potem
zapach koił żar południa

Po drugiej stronie
w głąb pól
– dojrzewał świat
dojrzewały
kolory światła cienie
rozkwitały
kąkole i chabry
trząskał
czarny sporysz
w żyta uciekały przepiórki

Nagrane słońcem wiśnie
obiecwały
wieczne lato

Nigdy
nie odchodź
ode mnie
zapachu lipy

Bądź ze mną
w szeleście kart
Jana z Czarnolasu
w konstelacjach
dalekich światła Radomska
w brzęczeniu pszczół
w szeregach rozśpiewanych lip

Rzeszów, 21.05.2024 r.

Maria Stefanik

Mieszka w Żarnowcu obok Muzeum Marii Konopnickiej, które zainspirowało ją do rozpoczęcia w 2005 r. twórczości poetyckiej, głównie o tematyce regionalnej, religijnej i historycznej. Członkini ZLP, laureatka ogólnopolskich konkursów poetyckich. Wydała osiem tomików wierszy.

Kos

Tuż o świcie gdy powalę nocy
rozjaśni letni dzień – otwieram okno
by wysłuchać talentu
skrzydlatego instrumentalisty

Na flet i fortepian
donośnych akordów dźwięku
do tańca pobudki
absolwenta konserwatorium

Lotne gwizdy
nawołują bratni chór
budzą natchnienia poetów –
wielbić w majestacie dzień

Muzyka w czarnym fraku
nie dostrzega oko w koronach drzew
dopiero południową porą
gdy zawiesi nuty

Nabrać siły
na wieczorny koncert

Zielny ogród

Gdy opuścisz nagrany latem
ciężar miasta
dotknij klamki chłodu
mojego zielnego ogródka
w zapachu macierzanki i mięty –
który czas zatrzymał

Choć lilie i róże nie rosną
ani złote jabłka Hesperyd –
tu w rozkoszach wolności
sielska Natura z muzyką ptaków

Białe oczy rumianku
witają dziecinnie
listowia czosnku niedźwiedziego
wachlują minerałów nowenną

Letnia ucza pszczół
na straganach pierzastej nawłoci
a błękitny ornament lawendy
częstuje nektarem

Wrotycz strażnik ogrodu
przymierza słoneczny ornat
na sierpniową procesję
z poetycką nutą –
radośnie żyć
zwyčajnie

Woda

Wodo źródłana
wodo zmienna w ciągłym obiegu
na ile lat wykarmisz świat
czy wystarczy do obmycia
znużonych wędrowną stóp

Strażniku życia
przelewasz się przez ręce
naszą rozrzutnością
i brakiem myśli
o twoim dostatku

Wszystko żyje wilgocią
od początku świata
a człowiek w lęku przed suszą
zaufał w odnawialny gejzer

A woda niespokojna drży
w swoim deficycie